

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Damna quibus authorem suum, peccatum afficit. cap. 32.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

lium Dei in semetipsis, & ostentui habentes. Bone Deus quam poena digni sunt qui etiã num filium Dei conculcauerint, Heb. 10. & sanguinem testamenti pollutam duxerint, in quo sanctificati sunt & spiritui gratiã contumeliam fecerint? merito sanè peccator se ipsum longè Diabolo peiorem reputare debet, ac dicere. Diabolus nulla præcedente peccati vindicta superbiens peccauit, ego visa eius poena, non continens ad peccatũ properaui. Ille in innocentia constitutus, ego restitutus; ille obdurans ad patientem, ego ad blandientem, & sic vterque contra Deum, ille contra non requirentem se, ego contra morientem pro me. Et ecce cuius imaginem horrebam in multis aspicio me horribiliorem. Hæc ex secundo capite, Ad tertium vero Caput, quod includit damna quæ peccatori peccatum infert, imò toti mundo hi loci sequentes pertinent.

De eodem, loci alij ex damnis quibus auro thorem suum afficit.
Cap. XXXII.

Primò peccatum in animam admissum, tollit gratiam Dei, quæ quam magnum donum sit vix potest ab aliquo intelligi, nedum explicari: est autem donum quoddam animæ inhærens, vt Paulus docet, qui dedit pignus spiritus in cordibus nostris, per quam gratiam anima viuunt vita quadam Diuina Deo præsentate, sicut vitam naturalem corpus ab anima infomante recipit. Ioannes, inquit, scimus quia translati sumus de morte ad vitam. Per hanc homo fit Deo adeo similis, vt Diuus Petrus dicat, magna, & prætiosa nobis promissa donauit, vt per hæc diuinæ esse memos consortes naturæ. fit filius Dei; Ioannes omnis qui diligit ex Deo natus est: Constituitur iustus iustitia Dei, vt Paulus loquitur non iustitia Dei, quæ Deus iustus est, vt perperam exponunt Hæretici, sed quam dat homini Deus, & iustus fit homo per Deum, vt exponit August. At peccati malitia ea est, vt statim his opibus, ac thesauris misere animam expoliet, eidemque mortem afferat expellendo ab ea Deum, licet foris viuat corpus. Nam sicut fulgur vaginam integram interdum relinquit, & ferreum consumit gladium, sic peccatũ vitam animæ spiritualem perimit viuo corpore, & sicut cadaver habet suum esse naturale, non tamè operationes vitæ cum abest anima, sic anima amissa vita gratiæ retinet quidem esse

Peccatũ gratiam Dei tollit.

- 1. Ioan. 3.
- 2. Pet. 1.
- 2. Ioan. 4.

In ps. 118.

V u 2 natu-

naturale animæ & operationes naturales, non tamen gratas Deo actiones, & cœlestem gloriam promerentes. Ob id comparatur peccatum rebus mortiferis, ferocissimisque, ac venenatis animalibus, vti supra retulimus. Peccatum est quod perdit similitudinem Dei, destruit iustitiam inhærentem ac adoptionem filiorum Dei. Vnde Ioan. Filioli nemo vos seducat, qui facit iustitiam iustus est, qui facit peccatum ex Diabolo est. Omnis qui natus est ex Deo peccatum non facit quoniam semen ipsius in eo manet, & non potest peccare quia ex Deo natus est. Secundò peccatum aufert ab anima decorem, & pulchritudinem, & eam maculat, & coinquinat. Hierem. Denigrata est super carbones facies eius apud Mattheum. Christos ait ex corde exeunt cogitationes malæ, adulteria, rapinæ, & hæc coinquinant hominem, vt patet in Lucifero, & Angelis, qui cum essent pulcherrimi, per peccatum in horrendos, ac fœdissimos spiritus conuersi sunt. Hoc autem damnum in animam ex peccato ideo nascitur, quoniam per ipsum auertitur anima à Dei facie pulcherrima, quæ est lux, & splendor animæ, & conuertitur per amorem ad infimas creaturas Deo contempto, & fit abhominabilis, sicut ea quæ dilexit, vt canere possumus cum gemitu lamentationem Hieremiæ: Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus, dispersi sunt lapides sanctuarij in capite omnium platearum? filij Syon inclyti & amici auro primo quomodo reputati sunt in vasa testea opus manu figuli? qui nutriebantur in croceis amplexati sunt sterora. Tertiò peccatum efficit, vt opera bona facta prius in gratia mortificentur, & ad meritum gloriæ quamdiu in peccato persistit homo, nihil valeant, sed obliuioni dentur à Deo per id rebus. Manifesta est Dei sententia apud Ezechielem. Si auertit se iustus à iustitia sua, & fecerit iniquitatem, omnes iustitiæ quas fecerat non recordabuntur, in peccato suo morietur. Non semel contigit, vt viri magnis virtutibus illustres, & pleni rectis operibus, in lethale crimen inciderent, & morerentur in eo, & damnarentur qui casus maximè a nobis formidandus, & dolendus est: quemadmodum si onustam prætoris mercibus nauim tempesta abripiat & in profundum demergat, vt meritò D. Paulus admoneat, Sic currite, vt comprehendatis. Quartò præterea adeo est crimine contactorum misera conditio, vt opera eorum, licet alioquin bona moraliter, non possint ad meritum gratiæ, seu gloriæ computari, neque tunc, neque vnquam:

1. Ioan. 3.

Macula animæ ex peccato.

Thr. 4.

Matt. 15.

Thr. 4.

Opera bona mortificantur.

Cap. 18.

1. Cor. 9.

quam: nam opera nostra ex se ipsis, nec valorem habent ad supernaturalia, nec possunt habere proportionem, nisi per gratiam, per quam vim accipiunt, & eleuantur ad eam dignitatē, vt maiorem gratiam, & gloriam mereantur, at dona iniquorum non probat altissimus. Itaque quamuis aliquando disponant homines ad penitentiam, & aperiant viam ad misericordiam, & ad alia nonnulla valeant, tamen mereri gratiam, & gloriam nequeunt audi Isaiam Quare ieiunauimus & non asperxisti, humiliuimus animas nostras & nescisti? quia in diebus ieiuniorum vestrorum inuenitur voluntas vestra: Quod dixi de merito, etiam verum est de satisfactione, quae facta in peccato mortali non dimittit penas, nec est sufficiens ad debita solueda. Neque hoc damnum debet paruifiri, cum reuera sit maximum, amissio scilicet hereditatis filiorum Dei perinde, ac si filius magni Regis facinus aliquod aduersus Patrem committeret quo fieret reus laesa maiestatis, ac regio patrimonio iure priuandus esset; quod simile est stultitiae Esau cuius exemplum nobis Paulus proponens ad Hebr. recte nos admonet, Ne quis fornicator aut prophanus sit vt Esau, qui propter vnam escam vendidit primitiua sua, & postea cupiens hereditare benedictionem reprobatus est, non enim inuenit penitentiae locum, quamquam cum lacrymis inquisisset eam.

Opera bona in peccato laeta carēt merito.

Eccl. 34.

Isa. 58.

Heb. 13.

Peccator multis Dei donis priuatur. Cap. XXXIII.

Quintò priuatur homo multis Dei auxilijs, & beneficijs dum in anima peccatum retinet. Nam quamquam Deus nulli licet grauisimo peccatori, vt Iudae ac Pharaoni auxilium quod vocant Theologi sufficiens denegat, tamen quod abundans appellant negari solet ob peccata, adeo vt qui diu perseuerant in ijs, eaque multiplicat, à Deo in scriptura dicuntur derelinqui, vt apud Isaiam de vinea dicitur, Ostendam vobis quid faciam vineae meae, auferam sepem, diruam maueriam, & ponam eam desertam, non putabitur, & non fodietur, & nubibus mandabo ne pluant super eam imbrem. Et Hierem. Defecit sufflatorium, in igne consumptum est plumbum, frustra conflauit conflator, malitiae eorum non sunt consumptae, argentum reprobum vocate eos, quia Dominus proiecit illos. Eandem ob causam Deus dicitur execrari & obdurare; Isaiæ. Excæca cor populi huius, & aures eius aggraua, & oculos eius claudet, ne forte videat oculis suis, & auribus suis, & corde suo in-

Cap. 5.

Hier. 6.

Esa. 6.